

РЕШЕНИЕ

№ 2070

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9233** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на Д. В. П. с ЕГН: [ЕГН] против Отказ №УРИ230р-15209 от 09.09.22г., издаден от Началника на Шесто Районно управление на СДВР, с който е отказано издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие. Жалбоподателят счита, че атакуваният административен акт е неправилен и незаконосъобразен. Моли съда да отмени постановения изричен отказ от страна на началника на Шесто Районно управление към СДВР.

В с.з., жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и заедно с процесуалния си представител адв. М.. Поддържа жалбата, като посочва, че подробни мотиви за това е изложил в нея. Моли съда да уважи жалбата като основателна и да постанови съдебно решение, с което да отмени постановения отказът на административен орган.

Ответникът по жалбата – Началникът на Шесто Районно управление при СДВР, редовно призован не се явява, но чрез процесуален представител юриск. Д. оспорва жалбата.

От фактическа страна.

Жалбата е процесуално допустима, като същата е била подадена от активно легитимирано лице с установен правен интерес от нейното оспорване и при спазване на сроковете, визирани в разпоредбата на [чл. 149, ал. 1 от АПК](#). Обжалването е насочено срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Производството пред административният орган е започнало по повод на Заявление вх. № 142400-3358/2022 година, по описа на Шесто РУ СДВР, подадено до началника на Шесто РУ, с което жалбоподателят е поискал издаване на разрешителното за носене, употреба и съхранение на притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие. В заявлението жалбоподателят е посочил като причина за искането обстоятелството, че оръжието и боеприпасите са му необходими с цел защита на семейството, домът му и личната му защита, тъй като същият е работил като квестор и синдик на няколко банки през периода на прехода. Към заявлението няма данни да е подписана и декларация по смисъла на [чл. 76, ал. 4, т. 2 от ЗОБВВПИ](#).

Към заявлението са приложени документите по чл. 87, ал. 1, т. 1 от ЗОБВВПИ, а именно Удостоверение от 18.07.2022 г., издадено от Национална следствена служба, Справка за съдимост, Карта за предварителен медицински преглед.

По преписката е приложена Справка от 09.08.2022 година, подписана от началник група КОС с която е предложил да бъде издадено разрешение.

Въз основа на съвкупната преценка на съдържащите се в административната преписка доказателства, началникът на Шесто РУ СДВР е постановил Отказ №УРИ230р-15209 от 09.09.22г.

В мотивите си административният орган е посочил като причина за постановяване на отказа, че заявителят – настоящ жалбоподател е посочил като причина за издаването на ново разрешение за съхраняване, носене и употреба на огнестрелно оръжие обстоятелството, че същото му е необходимо с цел лична защита. Приел е, че по този начин заявителят не е доказал по безспорен начин наличието на някое от основанията, изискуеми от закона за издаване на такова разрешително.

Правни изводи:

Съгласно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) съдът следва да се произнесе по законосъобразността на оспорения административен акт към момента на неговото издаване, като провери, дали и е бил издаден от компетентен орган, дали са били спазени изискванията установени от закона във връзка с неговата форма, дали са били спазени процесуалните правила и материалноправните разпоредби и дали индивидуалният административен акт е бил издаден съответствие с целта на закона.

Преценявайки фактическите обстоятелства, които са релевантни за правния спор, както и след проверка на административния акт, съобразно критериите, установени [чл. 146 от АПК](#), съдът приема жалбата за неоснователна по следните съображения.

Съгласно разпоредбата на [чл. 83, ал. 5, предл. второ от ЗОБВВПИ](#) директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението, а в [чл. 76, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) е посочено, че заявлението е адресирано до началника на съответното районно управление по постоянен адрес на заявителя. Въз основа на така очертаната рамка и издавайки мотивирания отказ началникът на Шесто РУ при СДВР се явява материално и териториално компетентния орган. Предвид

изложеното, настоящият съдебен състав не констатира да са налице основания за отмяна на акта по смисъла на [чл. 146, т. 1 от АПК](#).

Отказът за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие е постановен в писмена форма, мотивиран е, съобразно изискването на [чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ](#), след преценка на всички факти и обстоятелства, които са от значение за случая, съдържа необходимите реквизити, съгласно [чл. 59 от АПК](#). Мотивирано е посочил основанието за постановяване на отказа, а именно че заявителят посочвайки, че огнестрелното оръжие му е необходимо, за да защити себе си, тъй като е работил като квестор и синдик на няколко банки през периода на прехода, като всъщност не е доказал основателна причина, налагаща издаването на същото.

На следващо място, според настоящият съдебен състав в производството по издаване на отказа не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Отказът е издаден и в съответствие с материалноправните разпоредби, като аргументите за този извод са следните:

Спорът по делото е относно приложението на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗЗОБВВПИ, тъй като доказателствата по делото установяват отсъствието на пречки по [чл. 58, ал. 1, т. 1 – т. 9 от ЗОБВВПИ](#). ЗОБВВПИ изисква като абсолютно условие за издаване на разрешение наличието на основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение, а доказването на тази причина е в тежест на заявителя.

Дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са с висока степен на обществена опасност, поради което законодателят, освен, че е разграничил целите на ползване на оръжието на служебни и граждански по чл. 6, ал. 1 – ал. 3 от ЗОБВВПИ, лимитативно е определил и видовете граждански цели по чл. 58, ал. 1, т. 10 от закона. Физическите лица могат да получат разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях само за граждански цели, така, както са посочени в чл. 6, ал. 3, съответно в чл. 58, ал. 1, т. 10 от закона, като наличието на материално правните предпоставки се преценява от органа самостоятелно, към датата на подаване на заявлението за издаване на разрешително. Притежаването и възможността да употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на обективна опасност за обществото. Поради тази причина, законодателят е поставил възможност за упражняване на дейността в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъдат установени периодично на пет години, съгласно [чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ](#).

В конкретният казус, заявителят е обосновал като причина за издаването на нова разрешение за съхранение и употреба на огнестрелно оръжие обстоятелството, че същото му е необходимо с цел лична защита, поради това, че е работил като квестор и синдик на няколко банки през периода на прехода. Този факт обаче не поставя административният орган в обвързана компетентност да му постанови издаване на разрешение по ЗОБВВПИ. Нещо повече, от представените чрез административната преписка писмени доказателства по никакъв начин не се доказва наличието на конкретна и потенциална опасност за живота и здравето на жалбоподателя или на неговото семейство. Събирането на такива не е поискано и от страна на жалбоподателя. В тази връзка следва да се отбележи, че константо в съдебната практика по отношение приложението на ЗОБВВПИ се приема, че в тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие. По аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК

жалбоподателят е следвало да установи, че са били налице условията за удовлетворяване на искането му, т.е. за издаване на благоприятен за него акт. Доказването на заявената необходимост от придобиване на оръжие е пълно и главно, а непровеждането му сочи, че мотивираният с липсата ѝ отказ за издаване на разрешение е законосъобразен. Органът преценява наличието на необходимостта от притежаване на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на заявителя, като взема предвид и данните, които са събрани в хода на административното производство, като в посочения смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд, която е обективирана в Решение № 11358 от 24.07.2019 година, постановено по адм. дело № 10010/2018 година.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира за правилен и законосъобразен изводът на административния орган, с който е отказано издаването на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие от страна на жалбоподателя. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. П. с ЕГН: [ЕГН] против Отказ №УРИ230р-15209 от 09.09.22г., издаден от Началника на Шесто Районно управление на СДВР, с който е отказано издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА Д. В. П. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Шесто Районно управление на СДВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: